

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hová
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál László Könyvkereskedése
hová
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.

Kéziratok nem adatkak vissza.

KÖZÉRDEK.

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt,
félre . . . 2 frt,
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

Nagyenyed társadalmi élete.

II.

(Sz.) Közleményemet Enyed társadalmi életéről azon hazánkfiai felvilágosítása céljából folytatam, kik hajlandók ezen város társadalmi értékét az „Egyetértés” idején. 24-iki számában napvilágot látott közlemény alapján becselni.

Felette nehéz viszonyok között kezdett munkához Enyednek létszámában felényire lepadott polgársága, mindjárt a szabadságharc lezajlása után, hogy a romok helyén új várost építsen.

Ingó vagyona nem volt épen semmi. Ingatlanainak értéke egy negyednyire szállott alá. — Kölesönhöz sem juthatott, mert fizető képességében nem bízott senki.

Nagyhirű intelligenciája, melynek szavára, intésére még csak imént a régi erdélyi fejedelemiség magyarsága figyelt, tekintett, hogy kövesse, szét volt szóródva.

„A felviruló szabadhaza felemelte volna a büntetlenül lakott kisvárost”, — írja P. Szatmári Károly, — a bekövetkezett önkényuralom azonban fejlődésében mindenképp gátolta, keserveit gunyolta.

Kereskedelme mondhatni semmi. Nem is volt mivel kereskedjék, de meg olyan szegény ördögökkel üzleti összeköttetésbe lépni senki sem ohajtott. Különben is Enyed kiváló kereskedelmi emporium nem volt régebben sem, ma sem az.

Honnan forgalma lehetett volna — a Bethlen-főtanoda csak igen csekély életjelt adott magáról, mert előljáróságának az önkényuralom megtiltotta, hogy más, mint csak egy közönséges elemi iskolát rendezzen be és nyisson meg.

Ez oldalról még mélyrehatóbb baj is fenyegette Enyedet.

Akadtak ugyanis olyan hazafiak, kik a Bethlen-főtanodát, melynek Enyed emelkedését, szép hir-

nevét köszönhette és köszöni, vesztett állomásul tekintették s vagyoni-alapja felosztását, vagy máshova fordítását sürgették.

Egy kis becirksz amt-félén kívül állami hivatal, mely szintén forgalmat csinálhatott volna, nem helyeztetett el Enyeden.

Egyedüli forgalma tehát abból állott, mit szegényes kézipara s kevés fekvőségeinek megmívelése által teremtett magának.

Ezen csekély forgalomból s ezután fennmaradt jövedelemből kezdett Enyed újraépülni. Ebből épült még jó ideig.

De — habár lassan — épült folytonosan, mert polgársága kettőzött szorgalommal dolgozó s gondos számításal költekezett.

Kiépítette és megnyitotta iskoláit, szervezte és erősítette társadalmát mindjárt kezdetben, hogy a Balázsfalva és Nagyszébenből megindult áramlatnak útját állja. — 1851-ben a régi hirneves Kaszinóját is megnyitotta, mely a keletkezés időrendje szerint Magyarország területén harmadik.

Jó erőkől szervezett vándor színtársulatokat fogadott kebelébe. Ezeket hetekig, néha hónapokig eltartotta tisztességesen.

Társas összejöveteleket, nyilvános táncmulatságokat rendezett, melyeken Alsófehérmegyének számban és vagyoni erejében igen meggyengült magyarajku birtokosostálya is megszokott jelenni.

Ez valahányszor Enyeden megfordult, felüdült mindannyiszor s erkölcsi erőt nyerve tért haza, hogy a hazafias érzületet hiven ápolja s hazánk akkori szomorú állapotának jobbrafordultát remélje.

Igy történtek ezek Enyeden már az ötvenes évek elein.

* * *

A Bethlen-főtanoda helyreálltával és hazánk politikai viszonyainak jobbrafordultával Enyed társadalmi élete bámulatosan megélénkült.

Már 1865-ben kisdudóvát nyitott, pár évvel később ennek számára 22 ezer forint kiadással palotát épített, melynél szebb, azt hiszem, ma sincs az erdélyi részekben.

A helyi és hazai nemes czélok, törekvések gyámolítására kebelében főegylet alakult. Az intelligens fiatalok — nő és férfítárgok vegyesen — önmívelő körre szervezkedett s egyik vagy másik hirneves professor vezetése mellett, a legnemesebb szellemi élvezetek között képezte magát szellemileg és erkölcsileg szépen, hasznosan.

Az iparos polgárság külön olvasó egyletet nyitott a maga számára, e mellé könyvtárt szerzett.

Dalkara is volt Enyednek már a hatvanas években, nő- és férfítárgokból szervezve, melynek széphire messzi elhatott. — Romlásukat helyreépítették az egyházak. Államilag segélyezett felsőbb leányiskola nyílt meg. Jótékonycélú nyilvános mulatságok rendeztettek egy vagy más hazai vagy helyi nemesebb czél előmozdítására, melyek közül némelyik 500, sőt ezer forintot is behozott a czél javára. Ezek mellett az olyan estélyek sem hiányoztak, melyeken élvezetes felolvasásokból nyert lelki épülést Enyed mivelt társadalmá. Párszor lejött Enyedre a kolozsvári nemzeti színház társulata. Ilyenkor a városház nagyterme, melyben a színelőadások tartattak, az előadásokat látogatni szokott közönségnek rendszeren csak egy részét birta magába befogadni s a társulat másol szenvedett károsodását pár hónap alatt Enyeden nemcsak hogy helyreépülte, de jelentékeny pluszal távozott innen.

Vendégeül fogadta többrendben az erdélyi ref. egyházkerület közzsínatát, az országos tüzlőtő egylet szövetségét, az erdélyi ref. főiskolának értekezletre Enyeden összegyűlt tanárait, stb. stb.

Mig ezek így történtek, azallat az Akszenti hordái által 1849. január havában előidéztet romok

TÁRCZA.

Künn vagyok a . . .

Künn vagyok a temetőbe
Epen a nap lemenőbe;
Halvány fénye alig reszket
Ölve egy sírkeresztet.

Megállok egy sírfa mellett,
Találgatom; kié lehet?
Enyészet az idő moha
Benőtte, mi rá volt róva.

Itt ott egy-egy szónak romja,
Rakosgatom rendbe sorba;
S míg teszek betűt betűhöz
Halk lépéssel közel egy ósz.

Mintha csak a sírok réme
Indulna az alkony félbe;
Látására ugy remegtem,
De im! csak megáll mellettem.

Nézi . . . nézi azt a sírfát,
Szemét törli; tán többet lát?
Majd leborul ott mellette
Mintha buzgó imát esdne . . .

Szánón tekintve le rája
Aján ily sohaj kél szárnyra:
„Enyészet mindent elfedhet,
De téged soh' sem felejtet!”

Ferenéz Samu.

Itthon.

— 1888. július 30. —

Hosszú évek után végre hazajöttem
Meglátni szent porod, édes szülőföldem —
Szent porod, a melyben — mint sziklánál a hab —
Elomlik, újra kél a gyermek és az agg.
Szent por, melyből várat gyúr a gyermek s nevet,
Mely fölött az élő sír jajong és — temet —
Szent a por, mely itten vándor sarumig ér,
Le sem is törülném egy szemét semmiér!

Forgószél a sorsunk . . . egyéb mi is lehet?
Elszórja az embert, mint a falevelet.
Engem is elsodort álmsám kezdetén
Messze, hol a fű, lomb s madárdal sem enyém;
Hol idegen a szó, mely az ajkon fakad,
Örömet nem értem, mely gerleként kaczag.
S melyért rokonérzet harmatozza szemem:
Nem értem meg a bút, nem a könyeket sem.

Dalt hoz-e a szellő, mely lomb közzé simúl,
Viszonzott szerelem édes álmaidról?
Mire fesel az a sok-sok piros rózsá:
Menyasszonyi fejre, avagy koporsóra?
Mért csattog a madár mért hallgat oly mélyen?
Kérdezem, faggatom — de hiába kérdek!
Es, ha felelné sem értem az egészét:
Hallgatag titok itt nekem a természet . . .

. . . Istenem, milyen jó itten élni mostan
Csendes boldogságban, édes nyugalomban!
Feledni a múltat, mint álmat, mely gyötört,
Elvezni gyermeki, boldogító gyönyört
Édes anyám keblén, mely oly puha, meleg,
S mely oly féltő gonddal ápol, véd engemet
Es hallgatni a szót, mely tele szent hittél:
„Istenem nézz reánk őrző szemekkel!”

Bejárom a mezőt egész hosszan, végig,
S úgy érzem, hogy az ég ép a földig ér itt,
Az az utolsó fa menybe nyújtja lombját,
Melyre mind megannyi tündérkezek fonják
Az ezüst szálakat, rákötte a végét,
Hogy a nagy égből egész végig érjék —
S az ezüst szálakból — angyali kéz verte —
Azért zsong oly búros altató dal szerzte.

A mező közepén kis kanyargó patak —
Újra éledt vágyim erre indítanak,
Szedem a virágot, mint egykoron, régen.
S nézegetem magam tükröző vizében.
S minő öröm, a mint alásiet habja,
Vidám gyermekkori arcomat mutatja,
Úgy mosolyog reám, mint egy álom-alak,
S nem látom fejemen a sok fehér haját.

Megszólal a madár a közeli cserjén,
Ezt a hangot mintha még most is ismerném,
Oly egyszerű, mint a fűtyű a pástor ajkán,
Megpróbálom, hátha még eltanulhatnám.
Es hogy az egyik hang átolvad a másba:
Felébred a vidék hallgató magánya
S olyan zsongás támad, a milyen nem régen,
Ugy hallgatom szán alva, félig ébren.

Lemenőben a nap, egyre nő az árnyék.
Tovább menni messze, egyre űz a vágy még.
Munkás lányok jönnek, dalolva szépen —
Kitől tanulhatták? — megdöbbenve kérdek,
Egyszerű a dallam, mégis oly lágy, oly szép,
Mintha csak a fűtyűs madárkák közt volnék.
S úgy is van: madáról eredt ez a dallam,
Tőle tanulták el szép piros hajnalban. —

Dalos lányok után az örege ér be
Munka, aggodalom van most a beszédbe,

helyén csinos magán-lakások, diszes középületek emelkedtek.

Mint a méhek egy egészséges társadalmá, mely vidáman zsongva dolgozik; épít köpüt, hordja össze és helyezi el azokban a kinyílt virágok kelyheiből szedett színmézet, a szabad természet emez egyik legmunkásabb társadalmához hasonló életvidorsággal dolgozott Enyed társadalmá a hatvanas években, hogy azt a várost, mely az 1849. évet megelőző évtizedekben az erdélyi magyarság egyik legerősebb támpontja, büszkesége, — az erdélyi ref. egyházkerület metropolisa volt, romjaitól kiépítse.

Érezte ennek polgársága, hogy a magyar szónak elnémulnia, a magyar hazafias érzület tüzének kialudnia nem szabad azon helyen, hol báró Kemény Dénes, Szász Károly stb. hirdették volt elragadó ékesszólással a közösteherviselés modern, magassan szárnyaló eszméjét; — honnan a Mohai és Szász Károly enyedi hírneves jogtanárok vezetésük alatt képződött jogászi fjak rajokként mentek szét, kiből idővel magyar állami életünk vezérlő férfainak egy jelentékeny része vált ki; hol az erdélyi ref. egyház ama hírneves szónokai, valódi nagy papjai nőttek fel és nyerték kiképzetésüket, melyen voltak például: Bod Péter, Hegedűs Sámuel, Nagy György, a két Bodola stb.; honnan nyerte fiainak tulnyomó nagyrészt a 11-ik honvéd zászlóalj, mely 1848—49. években az erdélyi csatamezőkön a fegyvertények bravourját vitte véghez.

Érezte Enyed hazafias érzületű polgársága, hogy ezeknek itt megtörténniök nem szabad, a mint ohajtották azok, kik Enyedet 1849. január havában feldúlták, a fejedelmi főiskolát egy közönséges elemi iskola színvonalára lejjebbítették, miknek megtörténniök hitték azon csüggedt hazafiak, kik az enyedi fótanoda vagyoni alapja felosztását, vagy máshova fordítását sürgették.

Tudta, hogy ennek bekövetkeznie nem szabad s bekövetkezésének legelső sorban az ő életrevalósága állhatja útját.

Dolgozott is törhetlen hazafias érzülettel, szívós kitartással, becsülettel.

A jó eredmény, Isten kegyelméből, nem is maradt ki.

Enyed kulturális intézményei már 1871-ben annyira helyre voltak állva, ügyei rendbe jöve, társadalmi élete annyira élénk, erőteljes, hogy az ugyanezen évben Enyeden tartott ref. közzsínat a legkellemesebben volt ezek által meglepve s akadt

igen tekintélyes tagja ezen zsinatnak, ki Enyedet ekkor ugy-élőszóval, valamint a sajtó egyik közlőnyében „az erdélyi részek Áthénéjének, a szellemileg teljes fényében álló városnak nevezte.

Volt tehát Enyednek élénk, erőteljes társadalmi élete még akkor is, mikor sorsára a jó hazafiak közül sokan csüggedten gondoltak.

Horváth Gyula a regále-váltásról.

Horváth Gyula, ki képviselői kötelezettségeinek követésére méltóan tud minden irányban megfelelni, július 30-án Bonyhán, egy minden tekintetben fontos és érdekes beszámolót tartott, melyben a szesziparnak az erdélyi részekben való felkarolását, — a romániai stb. viszonyokról kiváló szakavatottsággal beszélt. — A regále-váltásról következőleg szökö, mit különösen figyelemreméltónak tartunk:

„Ha már a regálejog megváltásáról van szó, ezt oly módon kell eszközölni, hogy minden papírművelet kizárassék, hogy minden regáletulajdonos ne a névleges, hanem a valóságos értéket kapja meg regáléjának. (Élénk helyeslés.) Nem kétlem és merem állítani, hogy bizonyos jogosultsággal is bírok annak nyilvánítására, hogy a magyar kormány sem terveli másképpen a regále megváltását, mint úgy, hogy a volt birtokos a tényleges állapot szerint korlátoztassék. (Élénk helyeslés.)

Nincsenek ezélabavéve semmi olyan hitelműveletek, a melyek esetleges törzsei ártályamoktól tennek függővé a netán kibocsátandó papirokat. En minden erőmet oda fogom fordítani, hogy minden regáletulajdonos a jogos és méltányos igényeknek teljesen megfelelő kárpótlást nyerjen.

Ezzel összefügg egy más kérdés is, mely tudvalevőleg Erdélyben csaknem általános mindenütt. Ez az u. n. három hónapi korcsmárlási jog. E jogot közösen gyakorolták a közegek a birtokosokkal. Emlékszem ugyan egyes közegekre, a melyekben a birtokosság ki volt zárva és egyedül a község gyakorolta azt. — De bármiként legyen is az, — nézetem szerint ezen három hónapi korcsmárlási jog: regálejog, éppen olyan regále, mint a 9 hónapi korcsmárlás és ezen három hónapi korcsmárlási jognak a tulajdonosai éppen olyan jogosultak a teljes kárpótlás igénylésére, a mint jogosultak erre az u. n. királyi kisebb haszonvételek kizárólagos birtokosai, a kik 9 hónapi korcsmárlási joggal bírnak. (Élénk helyeslés. Ugy van!)

Tudjuk mindnyájan, hogy ezen három hónapi korcsmárlási jog soha sem volt oly árban haszonbérbe adható, mint a mennyit megért. — Az egyes birtokos rendszeresen másnak adta bérbe, a község szintén másnak adta bérbe azt, egymásnak érdekeit teljesen figyelem nélkül hagyva. Az ebből befolyó jövedelmet saját terheik fedezésére fordították. Nézetem szerint nem lehet az egyes közegekre nézve közömbös dolog, hogy az a 100 vagy 2—300 frtnyi jövedelem, mely az ily korcsma-haszonbérből befoly, jövőben is meglegyen-e vagy nem. Mert ha ez a jövedelem

is elmarad, akkor nagyon természetes, ennek hiányát a község egyes lakosai azonnal érezni fogják, mivel ennek pótlására községi adó vagy más czímen kell hozzájárulniok. Szükséges tehát, hogy ez a jövedelem jövőre is biztosítottassék; de másfelől kívánatos az is, hogy ugy biztosítottassék, hogy a tőkéhez ne lehessen hozzányulni. Mert hiszen tudjuk tapasztalásból mindnyájan, voltak már a községeinknek ilyféle tőkéi, melyek lassankint elkallódtak, mert midőn szükségük volt reá, hozzányultak. Oly módról kell tehát gondoskodni, mellyel biztosítható legyen a községek részére az, hogy a jövedelem kimaradhatatlanul be fog folyni.

Es itt térök reá egy másik dologra, a melyet nézetem szerint összefüggésbe lehet hozni az előbbivel.

Tudják azt önök t. barátim igen jól, hogy én voltam megpendítője egy reánk nézve igen fontos kérdésnek, melyben számos erdélyi képviselőtársam a legmelegebben támogatott, de bizony sikert mégsem érthetünk el. — Tudjuk, hogy a földhitel nálunk sokkal rosszabb lábon áll, mint Magyarország többi részeiben és hogy rövid lejáratu gazdasági hitelügyeink kielégítésére vagy egyáltalában semmiféle alappal nem rendelkezünk, vagy pedig ez a hitel oly feltételekhez van kötve, a mely feltételek mellett az igénybe vett hitel nem a gazdaság emelésére, hanem ellenkezőleg elpusztulására vezet.

Nekünk tehát oly tőkére van szükségünk, mellyel egy földhitelintézet felállításá vállják lehetővé, a mely földhitelintézet azután olcsó hitelt nyújtson az arra rászoruló gazdáknak.

Számot vetve tehát azzal, hogy az az alap, mely a három hónapi korcsmárlási jog megváltásából be fogna folyni, ugy kezelendő, hogy az mindig megmaradjon, mégpedig akképpen, hogy annak kamatai az egyes községeknek ép ugy kiszolgáltassanak, mint a hogy eddig megkapták az egyes községek a haszoubért a három hónapi korcsmárlás után, ezen így felbeesülendő pénzalapot fel lehetne használni a földmivelés érdekeinek előmozdítására olyképen, hogy abból egy gazdasági bank alkottassék, a melyből az egyes gazdák, ha arra szükségük van olcsó szálalék mellett kölcsönt nyarnének. Ilyképen gondolom én e kettős célzát a legüdvösebben és legcélszerűbben elérhetőnek. (Élénk helyeslés.) Ezzel egyfelől biztosítjuk a tőkét mely az egyenes birtokosok és községek tulajdonát képezi, másfelől egy oly intézetnek vetjük meg alapját, mely a községek, földmivelők és gazdák érdekeit van hivatva támogatni. Ily módon lehetővé tétetik, hogy a földmivelő gazda ember időnkint oly kamatláb mellett kaphat forgó kölcsönt, mint a milyen kamattal mellett a kereskedő kap a nemzeti banktól pénzt jó hitel mellett és ezzel meg lesz vetve az alapja annak, hogy intenzívebb gazdaságot lehet folytatni és bizonyos gazdasági kereskedelmet is teremteni, a melyre tulajdonképen Erdély utalva van. (Általános élénk helyeslés.)

Nem kell nekünk az állam segélyéhez folyamodnunk. Tudjuk azt, hogy a magyar államnak terhei súlyosak; megéri azt minden egyes polgár.

En csak azt kívánom, hogy az a tőke, mely jogos tulajdonunkat képezi, akkép használtassék fel, hogy az

Ismerős mindenik, az arc, a szó, a szem:
Tiszta, nyílt, nem lehet feledni sohasem.
Reám néz az első s aztán köszönt vigan:
— Áldjon meg az isten édes ösém. Iam!
S a mint kezét fogok, nem tudom mit érzek,
De a boldogságtól rézég vszgyok, rézég.

Öreg este van már, haza veszem utam —
Jó anyám már vár kint a kicsi kapuban,
Kérdést kérdésre tesz, százfélét, ezeret
... „Ezt főztem... azt főztem szereted... szereted?“
mikor ágyba térek, ha rám szált az álom,
Akkor is boldog kis családom látom,
Keblemem csüng anyám, szeme könnytől ragyog
S suttozja: nem voltam, de most boldog vagyok!
Sz. F.

Ki a hibás?

— Elbeszélés. —
Irtá: Ignác László.

Ott, hol a kis Aranyos belesiet bérczes kis hazánk főfolyójába, a Marosba, hogy megossa vele aranyban dus fővénét, terül el ma egy kis igénytelen falu: Aranyos Szt.-Márton. Hajdan híres falu lehetett.

Epen a nyári szünidő vére kezdetét, midőn Feri barátommal utra keltünk, hogy meglátogassuk a tordai hasadékot. Innen visszatértünkben, engedve barátom kívánságának, Szt.-Márton felé vettük utunkat; nem mintha geographiai ismeretünket akartuk volna ez által szélesíteni, de mert barátomnak egy régi pátronusát, az öreg Halmágyi Istvánt akartuk felkeresni.

Este felé járt már az idő, midőn a szent-mártoni dülő aljára érkeztünk. Leültünk ott egy korhad, vén fűzfa tövéhez s onnan néztük a virgoncz pásztor gyerekeket, a mint vizre hajtották a szomjas borjúkat.

Egészen elvultunk merülve a természet s a falu szemlélésében, különösen pedig a lábaink alatt hömpölygő Maros egyhangu locsogásának hallgatásában. E méla egyhangu locsogás saját életemnek hasonmásként tűnt fel, melyeknek egyhangúsága minden évben újra kezdődik, hogy lefolyta után helyet adjon a következő év egyhangúságának. Méla-bus elmerengésünkből hirtelen ostorcsattogás zavart fel. A falusi gazdák tértek vissza a szántóból s azoknak kis ostoros fiai versenyeztek, hogy melyik tud nagyobb csattintani selyem csapós ostorával. A mint az ekék hosszú sora elhaladt mellettünk, egyszer csak a hátul jövő öregek közül egy barátságos, nyájas hang szólította meg Feri barátomat: — Hát ugyan mi járatban van az urfi a mi szegény falunkban? Talán bizony szuplécálnak? Nő 'iszén ebb' a szegény, ördöngös faluban nem sokat kapnak!

— Nem suplécálnak mi atyámfiá — felelé Feri barátom, — hanem látogatni jöttünk az öreg Halmágyi Istvánékhöz.

— Nő hiszen jókor! A nagyságos ur nincs is odahaza; a nagyságos asszony meg, kész a kutba is elbujni, csak ne kelljen vendéget fogadnia.

Bámulva néztünk egymásra Feri barátommal; én, mert nem tudám felfogni, miért lehet oly különös egy nagyságos asszony? barátom pedig, mert nem olyannak ismeré a családót.

A mint mondani szokták: Jó szeme van a parasztnak! hamar észreuvé bámulásunkat s miután az öreg atyafival én is megismerkedém, barátságosan mondá:

— Egyet se' esodálkozozanak azon az urak, a mit mondék. Hogy: miért?, azt elmondom, ha szerencsétlenül fognak szegény hajlékban.

Szívesen engedém öreg barátunk meghívásának, mert már el is valánk farsdva a hosszas gyaloglásban, de meg nem is szeretünk volna oly különös nagy-

ságos háznál bekopogtatni. Utközben a mi öreg Rettegi Sándor barátunk elbeszélte egyet-mást a gazdák életéből, kedélyesen fűszerezve azt a falusi szójárássokkal. Elbeszélte nekünk, hogy felső fordulóban (— nő bizony! mintha mi tudtuk volna is, hogy az merre van —) milyen nehezen lehet szántani; elmondotta, hogy az ő kis fia menyinyivel jobban tudja hajtani az ökröket a János koma fiánál.

Mire ily apró-cseprő tárgyak elbeszélgetése közben beérkeztünk a faluba, lassacsákán beesteledett; mind az által szemügyre vehetem, hogy a ház, melybe öreg barátunk vezet, egy jó módú falusi gazda háza lehet; arra mutat az a két tulipán is ott a kapuzálé felett, a mi a szegényebb emberek kapuin nem igen díszleg.

A mint a galambbugos kapu alatt beléptünk a szük, de csinosan berendezett és tiszta udvarra, nyájas öreg asszony fogadott barátságosan mosolyogva hiányos számu fogai közül. Bizony ha fogait nem mutatná, nem is hinné el az ember, hogy nőnikénk már rég tul haladta a fél-századot. Kissé telt termetű, de nem elhízott, egyenes orra majdnem függélyes irányban állott magos keskeny homlokával, melynek közepén egy éles vonás vonult végig a sűrű őszes szemöldök egybehajlásáig.

Röviden tartó ismerkedés és izletes vacsora után falusi szokás szerint — a ház előtt levő löczára, hol öreg házáigazdánk a maga megszokott flegmájával kezdé elbeszélni nekünk pipaszó mellett a következő történetet:

I.

— Réges-régen, még a rektramhoz jártam iskolába, hogy egy-két ákombákomot megtanuljak, akkor, mikor szegény — immár néhai — Pista bátyámat katanának vitték, élt a faluban az öreg Halmágyi nagyság ur. Isten a porát is nyugtassa meg, beh áldott egy ember volt. Minden esakugy gyarapodott, virágozott, a mire kezét reá tette. Szegény ekléziának oly gyenge lábon állott, mikor

egszersmind a mi érdekeinket is támogassa, gazdasági érdekeink istapolására is szolgáljon. (Élénk helyeslés.) Nem akarok semmit a czéltől elvonni; kívánom, hogy a mi megvan, az tartassék meg jövőre is községek használatára; de egyszersmind alapszabályszerű kezelés és ellenőrzés mellett Erdély földmivelésének emelésére, is szolgáljon. (Élénk helyeslés.)

En e gazdasági bankot létrehozhatónak olyképen vélem, hogy törvényhatóságként mindenütt megalakulván a gazdasági szövetkezetek, a központtal legyenek érintkezésben, úgy hogy minden törvényhatóság ugyszólván a maga gazdasági ügyeit saját maga kezelje. (Általános élénk helyeslés.)

VEGYES HIREK.

— A nagyenyedi polgári leányiskola államosítása s elhelyezése tárgyában a városi képviselő testület felterjesztésére kedvező válasz érkezett. A közoktatásügyi miniszter hozzájárul, a képviselő testület által javaslatba hozott feltételekhez s a 10.000 forint költségen kiutalását a megyei törvényhatóság jóváhagyásától teszi függővé.

— Az E. M. K. E. segélyével M.-Igenben, f. évi szeptember havában megnyitandó leányiskola tanítónői állomására pályázat van hirdetve. Fizetés: 300 frt, lakás és 2 öl fa. Pályázatok augusztus 20-ig K ö b l ö s M i k l ó s isk. gondnoksági elnökcímére adandókba. Csak okleveles tanítónők pályázhatnak.

— Ruczaháti Tarjagoss Illés ur hazaffyas pohárköszöntői! A „Prot. Közlöny” idei 30-ik számában a „Különlék” között *nagyaratás* hirdették egy hazaffyas pohárköszöntőben. Illés ur így tósztozik: „Megérett gabona! Aratás!... mely abban a *lelki szükségben, sőt erkölcsi kényszerben* jelentkezik, hogy a N. Enyeden levő theologiai fakultásnak immár Kolozsvárt a helye”. ... „a leendő ev. ref. papok nevelése, kulturai és tudományos magas színvonala az egész erdélyi ev. ref. egyházkerületnek oly elődázhatatlan követelménye”, hogy... csak Tarjagoss ur a megmondhatója! „a *köszellem, az idők követelménye* hangosan hirdeti, hogy ez a dolog megérett gabona. *Hiszünk Istenben* és az egyetemes érdek iránt való tiszteletben, hogy a maga idejében, *tehát igen hamar*, le fog aratni.” — Jól van kedves Tarjagoss ur! csak ennyit hagyott ki a pohárköszöntőből: „Jóska te! hoczi a *pipádat, hadd szivjam én tovább!* — Soha se tudtuk eddig, hogy az erdélyi egyházkerület hivatalos közlönyének szerkesztésébe Tarjagoss ur is befoly. Vagy talán a „Borszem Jankó” Tarjagossa egy és ugyanaz a „Prot. Közlöny” szerkesztőjével?

— A *vinczellér-képezde* vizsgája f. hó 4-én oly eredménnyel folyt le, mi teljes mértékben kivívta a megjelent szakértők, köztük S z e n t g y ö r g y i Lajos e kitűnő pomologus elismerését. — M ó r á g y i István igazgató és M u p k á c s i tanár urak nemcsak kiváló képzettségűeknek, hanem valóban humánus és tapintatos nevelési képességűeknek adták fényes bizonyítékát. — Összesen 17 növendék vizsgázott. — Nagyon sajnáljuk, hogy a kormány több figyelmet nem fordít ez intézetre és nem foganatosítja a már nélkülözhetlen építkezéseket, holott a növendékek alig férnek el.

az öreg nagságos urat felkértük kurátorunk, hogy még a templomba is befolyt az eső, nemcsak a papi lakba s az öreg alig egy pár év alatt annyira rendbe hozta, — igaz! sokat is áldozott érte, — hogy most már örömmel járhatunk templomba. Nem halljuk a tiszteletes uram szemrehányásait, a miért nem áldozunk az egyháznak.

Áldott ember volt szegény s az Isten mégis oly rosz feleséggel verte meg! Valami nagy familiából származhatott, mert olyan büszke volt, hogy még a templomba sem akart eljönni a nagságos ural. Mindig azt mondotta, hogy ő bizony nem megy a parasztok közé!

Szegény jó öregnek bizony nagyon fájt ez, de eltűrte, csak hogy béke legyen a háznál. Oly szívesen elhagyta volna a nagságos ur a feleségét, de volt egy kedves kis fiacskájok, kit mindketten annyira szerettek, hogy — ha elválásról lett volna szó, nem tudtak volna meg-egyezni felette.

Mintegy önkénytelenül tekintettünk Feri barátommal egymásra s aztán az öreg Sándor gazdára, mintha mind ketten kérdeznit akartuk volna, hogy vajlon nem ez-e az a fia, a kihez mi menni akartunk? Ugy látszik az öreg észrevette, mert a nélkül, hogy zavartatni engedte volna magát, áttért a fiura s róla kezdett beszélni.

— Bizony olyan kedves is volt gyerek korában ez az István urfi! Oly áldott egy teremés volt! Mind mondogattuk, hogy a kicsi urfi egészen az apja fia.

Szép sugár termete, magas, nyílt homloka, egyenes, szabályos orra nagyon jól illt össze sötét-fekete szemével s dus fűrtökben lelőgő szőghajával.

A nagságos urék szomszédjában lakott Szépködi gazd' uram az ő takaros kis Boris feleségével, meg Rózsika leánykájukkal.

(Folyt. köv.)

— Az enyedi kereskedő ifjuság ma délután tartja meg nyári mulatságát, mely egyike a vidék legsikerültebb s legfényesebbikének. Mint lapunk egyik barátja szemlélete alapján állítja, a díszesen berendezett táncz-helyiséget csinos kiállítású tánczrend, szép lámpionok és színes mécsesek ékítik, mi megkapó látványt nyújt. — Dícséret illeti a rendezőseget, kitarító buzgalma s fáradhatlan tevékenységeért. Újlag ajánljuk pártolásra e mulatságot, főleg a kitűzött czél érdekében.

— Az enyedi iparos ifjusági önképző és betegsegélyző egyesület folyó hó 12-én, a városház tanácstermében, tartja a l a k u l ó közgyűlést, melyre az iparos urakat s ifjakat, valamint az érdeklődő urakat meghívja a szervező bizottság. — A közgyűlés legfőbb tárgya a tisztviselők megválasztása lesz.

— 30—32 R^o fok az árnyékban s hozzá teljes szélesség a kancicula sajátságaihoz tartozik, de nem kelleme sem embernek, sem állatnak s ilyenben volt bőséges részünk a mult héten. Az izzó égbolt egy csepp üdítő esőt sem juttatott az elikkadt növényzetnek, mely e miatt kiaszás szélén áll. Szombaton azonban egyszersre lehült a levegő s így csak tovább reménykedünk, hogy megnyílnak nemsokára az ég csatornái s véget vetnek a gazdák panaszkodásainak.

— A *vizanknai* meleg sós fürdőn egyre szaporodnak a fürdővendégek s az állandóan ott tartózkodó családok száma 157-re megy. A fürdő bizottság s a bérlo mindent elkövet, hogy a vendégek kényelemben s szórakozásban részesüljenek. A fürdő gyógyhatása kitűnő s így helyes gazdálkodás az államtól, hogy tetemes beruházás által az eddig mostoha sorsban részesült fürdőt emelni igyekezzen. Most a meleg fürdőház kijavítása s tömegesebb befásítás lenne szükséges, hogy a méltányos igények egyelőre ki legyenek elégítve.

A fiatal német császár az északi udvaroknál tett látogatásából visszatérve, kedves kanczellárját az ősz Bismarkot kereste fel. Mig a császár oda volt, családja egy kis fiuval szaporodott.

— Szentpály Kálmán jegyzőjelöltet, állítólag, köz- és magán-okirat hamisítása miatt, a gyfehérvári kir. törvényszék 1888. év január hó 20-ikán 5425. bttó. szám alatt 8 havi fogság és 100 frt pénzbüntetésre ítélte, azonban ezen ítéletet megellebezte, s a marosvásárhelyi m. kir. ítéltőtbla folyó év június hó 4-ik én tartott ülésében 1326. számú ítéletével, mint ártatlant, a kiszabott büntetés alól teljesen felmentette, mely ítélet ellen a kir. ügyészség nem fellebegett, jogerőre emelkedvén.

— Pályázat. Az alsófehérmegyei tanító-egyesület központi választmánya, folyó hó 12-én tartott ülésében elhatározta, hogy a „G á s p á r a l a p” kamatját 25 frt összegben már az 1889—90-ik tanévre folyóvá teszi. — Ezen ösztöndíj elnyeréséért pályázatra jogosult minden alsófehérmegyei tanító-egyesületi rendes tagnak jó magaviseletű, szorgalmas gyermeke és elhalt tag árvája, a ki magyar tannyelvű giunázium, real-, polgári fiu- és leányiskolában, vagy tanító- és tanítónő-képezdében tanul, vallás és nemzetiségi különbség nélkül. — A vagyoni és iskolai bizonyítványokkal felszerelt folyomdványok, f o l y ó é v i s z e p t e m b e r h ó 1-ig, egyleti főjegyző Sebestyén Sándor urhoz küldendők be; megjegyezvén, hogy a folyomdók közül azok fognak előnyben részesülni, kiknek szülői egyesületi kötelezettségeiknek minden tekintetben eleget tettek. — Az alsófehérmegyei tanító-egyesület központi választmányának, Nagyenyeden, 1888. július 12-én tartott üléséből. — G á s p á r J á n o s egyesületi elnök. S e b e s t y é n S á n d o r egyesületi főjegyző.

— Az adózó közönség figyelmébe. — Nagy-Enyed város adóhivatala egy az általa kiadott hirdetményben figyelmelteti az adózó közönséget arra hogy miután a már esedékessé vált III. ik és negyedik adók-illeték-egyenérték, valamint az illeték és más kincstári tartozások e hó 15-ig annyiaval is inkább fizetessenek be, mert azontul azok, a késedelmi kamatokkal együtt fognak végrehajtás utján beszédettetni.

— Az orsz. m. kir. zene- és színművészeti akadémia színes z e t i o s z t á l y á b a l é p n i s z á n d é k o z o k a t ú j b o l f i g y e l m e z t e t i a z i g a z g a t ó s á g, hogy a beiratások szeptember 6. napján kezdődnek s három napon át d. u. 3-tól 5-ig tartanak az intézet helyiségében (kerepesi ut, nemz. színház bérháza III. em.) Azokat kik az operai osztályokba óhajtanak lépni különösen figyelmeltetjük, hogy a nagyméltóságú Miniszterium az operai osztályok tandíját a következő tanévtől kezdve 70 frtra emelte fel, s az eddig két évig tartó operai tanfolyamot az 1888—9-iki tanévtől kezdve három évre terjesztette ki. Ezen rendelet a jelenleg első évet végzett operai növendékekre is kötelező. Az operai osztályok évzáró színpadi vizsgálatán azonban ezután csak a második és harmadik operai osztályok növendékei lesznek felléptethetők, míg az első évesek csupán házi vizsgálaton, az intézet színpadán fogják képességüket bemutatni. Ez alól csak oly növendék számára tehet az igazgatóság kivételt, kit az igazgatóság és tanári kar együttesen, mint különös szorgalmat és tehetséget nyilvános felléptésre érdemesnek tart. A felvételi összes feltételek annak idején egész terjedelmükben is közé fognak tétetni, addig is az érdeklődőknek az intézet titkára, levélbeli megkeresésre, szívesen szolgál

felvilágosítással, s megküldi az intézet alapszabályait nemkülömben a néhány nap mulva sajtó alól kikerülő évkönyvet, melyek expedálására szükséges levélbeli megkereső levélhez melléklendő. — Budapest, 1888. július hó 20-án. — dr. V á r a d i A n t a l t i t k á r.

CSARNOK.

A szörnyeteg.

(Folytatás.)

Mikor haza érkezett, édes anyját s nővéreit találta otthon, kik a júliusi nap heve elől jól lefüggönyözött szobába menekülének. Az anya egészsége Zoltán miatti sok aggodalma által alá lett ásva s ezen kívül, mint Zoltán első tekintetre észrevette más, — tán még senkinek el nem panasztolt bánat rágódik féreg gyanánt lelkén. Felvidult arca az édes anyának, a mint fiát, egyetlen Zoltánját belépni látta, de ismét elkomorult tekintete, midőn közelről vette szemügyre rég nélkülözött gyermekét, mert egy évnek farsztó küzdelme, rajt hagyta nyomaint a még alig pelyhedző fiatal arcon. Tekintete az élénk tüzet, arca a gondtalan vidámságot elveszté, de azért szép vala és mindenekfelett kedves előtte. Alig vala képez betelni szeretetével, körülöskölgatta arcát, megsimította homlokát, mintha csak egy év nélkülözésének nyomait akarta volna elenyésztetni. Oly jól esett szegény Zoltánnak ez anyai kényeztetés, oly jól Berta és Mari nővéreinek becéztető szeretete, hogy egyszersre feledte el az egész év sanyarúságait, melyet most már elbeszél a jó édes anyának. Könnyeztek Zoltán sorsán, de jól esett az édes anyának, hogy látta függetlenségét, önállóságát. Fiam, én édes Zoltánom — szolt az anya — ne vedd rosz néven én tőlem, hogy segítségemre nem siettettem, én mindent elpróbáltam atyáddal érdekedben, míg te távol valál, de ő hajlithatlan és szilárd maradt akarata mellett, kértém, könnyeztem, hogy segítsen rajtad, mert bár nem irtad anyai ezivem tudtomra adta nélkülözéseid, de ő hidegen fordult el mindannyszor tőlem. Megtöröm — így szolt megtöröm makacsságát, meg kell hajolnia akaratom előtt. A vén fa nem hajlik, az ifjut kel megajlitani. Es még nem is elég kedves Zoltánom, nemcsak érted, magunkért is rendkívül sokat kellett aggdódnunk. Atyád mindig szorgalmas ember vala, sőt szerette a pénzt, a vagyont s én ebben őt meg sem gátolám, mert azt hívém gyermekeink boldogítására fordítandja a megtakarított forintokat, de most látom, látom a te sorsodból, látom, Berta kétséges kimeneteli helyzetéből, hogy atyád a vagyont nem mint eszközt, de mint célt szereti s ennek alárendel minden egyebet. Im nem elég volt, mint mondtam éretted aggdódni, Berta sorsa is rosra fordula, mert minden áron arra akarja kényszeríteni, hogy a miveletlen, de dugszadag Csomós András dísznökereskedőhöz menjen nőül. Ma délután érkezik meg épen atyád társaságában, hogy megkérje Berta kezét s mikor megjövé, ép a teendőkről tanácskoztunk, melyeket végeznünk kell, ha megakadályozni akarjuk. Nem ismerem ugyan Csomós urat veszi fel a szót Zoltán, de nem hiszem, hogy oly udvariatlan jövőjét annyira számba sem vevő- legyen, melyszerint akkor is megmaradjon szándékánál, ha kijelentjük, hogy Berta nem szereti őt. En azt hiszem, szolt Berta, de kinek lesz bátorsága atyám előtt tudtára adni azt neki? Nekem szolt Zoltán, én ráam úgy is jobban meg nem haragudhatik, megmondom nyiltan, hogy nem szereted, más az, kit te boldogítani akarsz s így jöllehet ellene kifogásod nincs, de e kérését meg kell tagadnod. Jól lesz, jó lesz ez így, ujjongtak Berta és Mari s mi is megígérjük, hogy viszont a te ügyed támogatandjuk atyánk előtt. Ebből közben még egyről-másról beszélgetének, mi közben megörkezett a családó a szomszéd városból, hova bevásárlás végett ment vala be, Csomós és annak egy barátja társaságában. Enyingi, midőn fiát otthon látá, egy pillanatnyira zavarba jött, de nem azért tudta eddig is a világ előtt a legjobb és gyöngydebb atyát színelni, hogy e zavar soká tartson. A kölcsönös üdvözlések után Zoltánt, mint még, kit nem ismerének bemutatta Csomós urnak és társának. Im itt büszkén mutatom be az urnaknak — szolt Enyingi — az én Zoltán fiamat, távollétemben érkezett haza s alig várom, hogy őt keblemre szoríthassam, őt a lángelkű, az engedelmes gyermeket, ki oly sok örömet okozott már eddig nekem. Ejnye, de hogy le soványodtál édes Zoltánom, nem is irtad leveleidben, hogy rosszul érzed magad. Nem — nem irtad ugye? Mert nem akartál aggodalmat okozni nekünk. Oh mi nagyon nagyon sokat emlegettünk téged és nagyon sajnáltuk, hogy nem fogsz itthon lenni Berta eljegyzési ünnepélyén. Azt hívém későbbre jössz haza, de im te siettél a legelső között teenni le vizsgádat, hogy annál hamarabb boldogíthass minket jelenlétteddel. Na az eljegyzési ünnepélyen mégis csak itthon lettél volna, ez alkalommal Csomós ur csak megkéri Berta kezét. Ők már egymással tisztában vannak s én készséggel is adom beleegyezésemet. Zoltán bámulatából nem tudott magához térni és nem a szeretet, hanem a borzalom egy neme vett erőt rajta, midőn atyja mézédés beszéddel ajkán s bizonynyal bosszuván lelkében közeledett hozzá. De mielőtt még szóhoz juthatott volna, Csomós ur barátja vette fel a szót és ékes szavakban kérte meg barátja számára Berta kisasszony kezét. En adom,

mi adjuk beleegyezésünket, ugye édes Máriám, de Bertától magától akarom hallani a beleegyező szót, mert hisz ő van hivatalos Csomós öcsémnél élni. En pedig szóval meg Berta nem ígérhetem oda Csomós urnak kezemet, mert azzal együtt szívem, egész szeretetem kívánom oda adni, szívem pedig másé. En Csomós urban legkisebb kifogásolni valót sem találok, de azt hiszem magamnak és ő néki tartoztam ez igazság kimondásával. Csomós bár szerette Bertát, sőt tán épen azért, mert szerette egy szó ellenvetést sem tett, hanem megköszönve az eddigi szívélyes fogadtatást s a kellemes pillanatokat, melyeket Berta közelében szerencsés lehetett tölteni — eltávozott.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KAROLY
SZILAGYI FARKAS TORÓK BERTALAN

Kiadó-tulajdonos WOKÁL JÁNOS.

Sz. 121—1888.
végreh.

Arverési hirdetmény.

Alólt kir. bir. végrehajtó ezennel közhírré teszi: miszerint a marosújvári kir. járásbírósnak 1884. évi 681. számú végrehajtást elrendelő és a marosújvári kir. járásbírósnak 1888. évi 681. sz. kiküldő végzése folytán Nagy Poli végrehajtató részére Kodrea Miklós és társai végrehajtást szenvedő ellen 400 frt o. é. tőke s járulékaik iránt kielégítés képpen bíróság lefoglalt és 900 frtra becsült ingóságokra a marosújvári kir. járásbírósnak 1888. évi 845. számú végzésével 400 frt tőke, ennek 1888. évi október hó 27-ik napjától járó 6% kamatai óvási, 1/2% váltódíj s eddig összesen 40 frt 72 kban megállapított költségek iránt a további kielégítési végrehajtás elrendelteként. Ennek folytán az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében felperesi végrehajtató képviselő írásbeli jelentkezése a 112—1884. számú végrehajtási jkv. alapján végrehajtató, foglaltatós s felülfoglaltatós javára is, a mennyiben ezek is árverési jogot nyertek volna, tekintettel az idézett törvényzikk 103. §-ára az árverésnek Marosújvárt a piacon leendő megtartására határnapul

1888. évi augusztus hó 24-ik napjának délelőtti 10 órája

kitűztek, a mikor a bíróság lefoglalt 2 drb ökor, 4 drb tehén 2 borjuval, 2 drb bival tehén és 2 drb paripa esikó a legtöbbet ígérőnek, az idézett törvényzikk 108. §-ában megállapított feltételek mellett, készpénzért, szükség esetén a becsáron alól is elfognak adni. Egyszeresmind felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, hogy elsőbbségi igénybejelentéseiket a felhozott törvényzikk 111. és 112. §§-ai értelmében az árverés kezdetéig alólt kiküldött végrehajtónál írásban vagy szóval bejelenteni el ne mulaszták, különben a későbbben beadott igények a törvényes eljárást akadályozni nem fogják.

Kelt Marosújvárt, 1888. évi július 22.

Papp, kir. bir. végrehajtó.

113. szám
1888.

Arverési hirdetmény.

Alólt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbírósnak 592—1888. számú végzése által balázsfalvi Moldován Miklós javára balázsfalvi Apolján Ignác ellen 75 frt tőke, ennek 1887. év június hó 5-ik napjától számított 6% kamatai és eddig összesen 30 frt 42 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 443 frt 50 kba becsült házi butorok, konyhaedények és több más házi szerelvényekből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladtnak.

Mely árverésnek balázsfalvi kir. járásbírósnak 593—1888. sz. kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínen, vagyis Balázsfalván alperes lakásánál leendő eszközésére

1888-ik év augusztus hó 21-ik napjának délelőtti 10 órája

határidőül kitűztek és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladtnak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő. Végül felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből kinem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólt kiküldöttnek vagy írásban beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Balázsfalván, 1888-ik évi augusztus hó 3 napján.

Királyi járásbírósnak Balázsfalván.

Thát György, kir. bir. végrehajtó.

Dr. Popp J. G. udvari fogorvos	Dr. Popp J. G. udvari fogorvos	Dr. Popp J. G. udvari fogorvos	Dr. Popp J. G. udvari fogorvos
Dr. Popp J. G. udvari fogorvos	Anatherin szájvíze 40 év óta a legkedveltebb száj- és fogkonzerválószert. Meggátolja a fogkő lerakódását, eltávolítja a szájjal károsított szagot, felfrissíti a foghúst és elejét veszi a fogfájásnak. Ára: a nagy palacknak 1 frt 40 kr., a kisebbnek 1 frt., a legkisebbnek 50 kr.	Dr. Popp J. G. udvari fogorvos	Anatherin fogpasztája, üvegtégelyekben. Elismert szer a fogak tisztántartására, a szájjal felfrissítésére és konzerválására. Ára: 1 forint 22 krajczár.
Dr. Popp J. G. udvari fogorvos	Aromatikus fogpasztája, nagyon kedvelt a kellemesen habzó fogszappanok barátai előtt. — Kitűnő fogtisztító szer. Ára: 35 kr.	Dr. Popp J. G. udvari fogorvos	fogpora, a fogport kedvelők közt a legelterjedtebb és legkedveltebb, melytől a fogak ragyogó fehér színt nyernek. Ára: 63 krajczár.
Dr. Popp J. G. udvari fogorvos	fogtömője (Plombe), melylyel a használati utasítás szerint bárki önmaga tömészhetheti ki odvas fogait. Ára: 1 forint.	Dr. Popp J. G. udvari fogorvos	Nővényzappana a legkifűnőbb pipere- és gyógyszerzappan, mindenféle bőrkütiés és májfoltok ellen. Ára: 30 krajczár.
Dr. Popp J. G. udvari fogorvos	Vénus-zappana, 50 kr., Napraforgó-zappana, 40 kr., a jelenkor legfinomabb divat- pipere-zappana.	Kaphatók: Budapesten a főraktárban, Révay-utca 8 ik szám és Nagyenyeden: VARRÓ F. és KOVÁCS J. gyógyszerészeknél és CZIRNER J. J. kereskedőnél. 5—12	

Sz. 7991887.

tkvi.

Arverési hirdetményi kivonat.

A gyulafehérvári kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy ügyvéd Csávási József végrehajtónak Dévai István ellen képviselt Barbu Miklós ügygondnok által végrehajtást szenvedő elleni 37 frt követelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében gyulafehérvári kir. járásbírósg területén a magyarigéni 8. sz. telekjegyzőkönyvben A+ 1. rend sz. 13. 14. hr. 195 frtra becsült 2 rsz. 1861. 1862. hr. 426 frtra becsült jelenben Dévai István kiskoru tulajdnát képező összesen 621 frt becsárban az árverést elrendelte és hogy a fenn megjelölt ingatlanok az 1888. évi augusztus hó 31-ik napján délelőtti 9 órakor a kir. törvényszék telekkönyvi irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is elfognak adni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% -át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadék-képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. cz. 170. §. értelmében a bíróságnál előleges elhelyezéséről kikiáltott szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A gyulafehérvári kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságtól. Gyulafehérvárt, 1888. évi június hó 14-én.

A kivonat hitelességét igazolja

Dobolyi Ferencz kiadó.

Olcsó jelzalog és községi kölcsönt
törlesztésre,
valamint régi, drága adósságok conversio-
jára 1000 frton felül bámiy összegig
eszközöl és levélbeli megkeresésre is, 10 kros
postabélyeg beküldése mellett, felvilágosítást
ad N.-Egyeden: GRÜNN A. SAMU.

KÖNYVKERESKEDÉS.

A „KÖZÉRDEK“ KIADÓHIVATALA.

KÖNYVKÖTÉSNET.

Wokál János

K Ö N Y V N Y O M D Á J Á

mindenféle nyomtatványok,

u g y m i n t:

eljegyzési és esketési jegyek, számlák, körlevelek, névjegyek, levélfejek,

hivatalos táblázatok, falragaszok, czégnymati boritékok,

vásári, pénztári könyvecskék, utalványok, lapok és folyóiratok, bármily nagyterjedelmű munkákat

— m i n d e n n y e l v e n —

a legdiszesebb kiállításban jutányos árak mellett állit elő.

Minden faju és nagyságu fehér, szürke, kék és szines

— i r o d a p a p i r o k, —

irónok és rajzeszközök, névnapj és ujévi kártyák, mindennemű levélpapirosok, boritékok és mintazacskók, kitiűnő tenták fekete, karmin, kék és zöld szineken, vonalozók, háromszögek, rajzpapirosok, festékek és

rajzkönyvek, mindennemű vonalozott üzleti és gazdasági könyvek

a legjutányosabb áron kaphatók könyvkereskedésben.

Raktárt tartok községek és egyesek részére

mindenféle hivatalos nyomtatványokból.

PAPIR, IRÓ- ÉS RAJZESZEREK-KERESKEDÉS. KÖLCSÖNKÖNYVTÁR.

Nyomatott: Wokál Jánosnál Nagyenyeden, 1888.